

68. Охлювъ.

Охлювътъ пълзи съ корема си по земята, като сичгытъ влекоходны животны. Но ей по какво той не прилича на влекоходнытъ животны, нито на мль-копитающитъ нито на рыбитъ, нито на птицитъ: той носи на гърба си къщичката си. Съкый е виждакъ охлювъ и знае че на охлюва има засукана черупка, обрнжта съ устата на долу. Въ тъзи черупка, която е направена отъ варъ като черупката на ейцата, ꙗ която са уголѣмѣва наедно съ рѣста на охлюва, охлюва са крѣе, кога види най-малка опасность, както съселятъ въ дупката си. Тъй природата запазва слабото животно: тя не кара охлюва да си прави самичакъ жилище; жилището на охлюва са евява готово наедно съсъ охлюва. Младечкыйтъ охлювъ, който е излѣзълъ отъ ейцето, що го е снела майка му въ земята, е толкози слабъ, щото умира отъ най-малко побутванье; новороденното охлювче най-напрѣдъ изѣда черупката на туй ейце, отъ което е излѣзло на Божія свѣтъ. Порасналытъ охлювъ са издава изъ черупката си да пълзи за да си търси храна само въ хладнытъ и дъждовны дни лѣтъ; охлювътъ обыча влажността и отъ горещината са крѣе въ сѣнката, на сушата не трае. Езыкътъ на охлюва е нареденъ съ кукички, съ него той си хваща храната, този охлювъ, що са вѣди по нашитъ мѣста са храни съ листѣ отъ млади растѣнія и съ ягоди или бубонкы, които твърдѣ много ѣде, и тѣй направва намъ голѣма повреда, ако са завѣди въ градинытъ или въ ограднитъ ни. Зло щѣше да е за градинытъ и ограднитъ ни, ако да немаше жебы; тѣзи животны неуморно ходытъ да ловытъ охлювы; птичетата и тѣ имъ